

jen vedlejší částí řízení trestního a že jednáním a rozhodováním o soukromoprávních nárocích nesmí býti oddalováno co možná nejrychlejší provedení a skončení trestního řízení. Tytéž úvahy platí však, pokud jde o číselné určení náhrady touž měrou i pro výrok podle § 4 zákona o podmíněném odsouzení, neboť — třebaže tento výrok nesmí býti stožňován s rozhodnutím o soukromoprávních nárocích — přece případné určení výše náhrady podle § 4 zákona o podmíněném odsouzení spočívá v podstatě na stejném základě jako ono rozhodnutí. Shledal-li tudíž v souzeném případě nalézací soud, že výsledky trestního řízení nestačí k bezpečnému rozhodnutí o soukromoprávních nárocích, a odkázal-li je důsledkem toho podle § 366 tr. ř. na pořad práva soukromého (proti čemuž není oprávněného prostředku), nemůže býti ani cestou § 4 zák. o podm. odsouzení donucován, by zjišťoval jsoucnost a výši odškodňovacích nároků a oprávněných pro obor tohoto zákonného ustanovení, na zásadě § 366 tr. ř. ničeho nezměnivšího, a nelze mu důvodně vytýkati, že rozsah náhradní povinnosti podle § 4 zákona o podmíněném odsouzení měl býti číselně určen. To tím méně, poněvadž nelze souhlasiti ani s důvody, z nichž odvolání shledává toto přesné určení věcně potřebným. Neboť podle § 6 čís. 3 zákona o podmíněném odsouzení a § 12 vládního nařízení ze dne 11. listopadu 1919, čís. 598 sb. z. a n. ve znění § 2 vládního nařízení ze dne 21. listopadu 1923, čís. 223 sb. z. a n. zjistí nalézací soud po uplynutí zkušební doby, zda odsouzený vyhověl povinnosti, uložené mu podle § 4 zákona o podmíněném odsouzení, anebo zda bez důvodu odpírá nahraditi škodu nebo dáti zadostiučinění, při čemž mu bude také zkoumati, zda a do jaké výše měl poškozený právní nárok na náhradu škody. Naproti tomu jest odvolání v právu, pokud vytýká, že soud první stolice, pominuv mlčením pozůstalou rodinu usmrčeného Čenka V-e, neprávem ji vyloučil z výroku o náhradní povinnosti odsouzeného podle § 4 zákona o podmíněném odsouzení. Proč soud tak učinil, nelze z důvodů rozsudku seznati. Okolnost, že tato rodina, pokud se týče členové její, nežádali v trestním řízení náhrady škody, která jim po případě vzešla usmrcením živitele, nijak nebránila, by obžalovanému i v tomto směru nebyla uložena náhrada škody podle § 4 zákona o podmíněném odsouzení, neboť tento výrok nezávisí na tom, zda poškozený domáhá se náhrady a zda se k tomu cíli připojil k trestnímu řízení jako soukromý účastník. Bylo proto odvolání státního zastupitelství vyhověno jen v tomto směru tím, že výrok podle § 4 zákona o podmíněném odsouzení byl přizpůsoben doslovu zákona a náhradní povinnost odsouzeného byla vyslovena povšechně, tedy bez číselného určení výše náhrady a bez označení, ale ovšem také bez omezení co do osob poškozených.

Čís. 2598.

Pojmu »tajení pŕtahů« (§ 214 tr. zák.) odpovídá pouze takový určitý pozitivní čin, jenž podle úmyslu jednajícího směřuje k tomu, by známé mu okolnosti, způsobilé vésti k vyjevení zločinu nebo k vypátrání jeho pachatele, zůstaly utajeny před vrchností, která po zločinu nebo pacha-

teli pátrá; onen pojem není sice omezen pouze na činy, podniknuté přímo vůči pátrající vrchnosti, spadají sem však jen takové činy, jimiž oním způsobem má být křížováno usilování vrchnosti o objevení zločinu nebo vypátrání jeho pachatele.

(Rozh. ze dne 22. prosince 1926, Zm II 384/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného Ferdinanda S-a do rozsudku krajského soudu v Mor. Ostravě ze dne 2. března 1926, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem nadržování zločinu ukrýváním podle §§ 211, 214 tr. zák., zrušil však podle § 290 odst. první tr. ř. onen rozsudek, pokud jím byl obžalovaný uznán vinným zločinem nadržování zločinu ukrýváním podle §§ 211, 214 tr. zák., v tomto výroku, jakož i ve výroku o trestu tohoto obžalovaného a výrocích s tím souvisejících z úřední moci jako zmatečný a sprostil obžalovaného podle § 259 čís. 3 tr. ř. z obžaloby pro zločin krádeže podle §§ 171, 173, 174 II a), 176 II c) tr. zák., jehož prý se dopustil tím, že dne 1. prosince 1925 na nádraží v P. ve společnosti s Rudolfem G-em jako spoluzlodějem odňal pro svůj užitek z držení a bez přivolení správy nádražní, u níž byl zaměstnán, cizí movitou věc, totiž ze skladiště bednu s měděnými odpadky ve váze 61 kg (po 9 Kč 75 h) v úhrnné ceně 594 Kč.

D ů v o d y:

Skutkovou podstatu zločinu podle § 214 tr. zák. spatřuje rozsudkový výrok, napadený zmateční stížností, v tom, že obžalovaný, Ferdinand S., věda, že obžalovaný Rudolf G. spáchal zločin krádeže, tajil pátrající vrchnosti pŕtahy, které by mohly vésti k objevení této zločinné krádeže nebo k objevení pachatele, t. j. úmyslně hleděl překaziti, by nepřišly na jevo, neb aspoň hleděl to stížiti. V rozhodovacích důvodech je zaznamenáno zodpovídání se obžalovaného S-a, že dostal dne 1. prosince 1925 od G-a 100 Kč, G. mu řekl, že mu peníze dává proto, by nikomu neřekl, že ho večer před tím viděl jeti s vozíkem, a na jeho otázku, o jaké bedny se jedná, řekl mu dále, že je odcizil s druhé strany ze skladiště nádražních dílen, kde je obžalovaný S. zaměstnán. Soud, jenž tomuto zodpovídání se obžalovaného S-a zřejmě uvěřil, dospěl podle rozsudkových důvodů k názoru, že se S. dopustil zločinu podle § 214 tr. zák. a že tento trestný čin byl spáchán již tím, že od G-a oněch 100 Kč za mlčení přijal a sobě ponechal. Tento názor je právně mylný a rozsudkový výrok, jímž byl obžalovaný S. uznán vinným zločinem podle § 214 tr. zák. spočívá na zřejmém porušení zákona, pokud se týče jeho nesprávném použití, činícím výrok ten zmatečným podle čís. 9 a) § 281 tr. ř. Zločinu podle první věty § 214 tr. zák. se dopouští, kdo pátrající vrchnosti tají pŕtahy, které by vésti mohly k objevení zločinu nebo pachatele; zákonnému pojmu »tajení pŕtahů« odpovídá pouze takový určitý pozitivní čin, jenž podle úmyslu jednajícího směřuje k tomu, by známé mu okolnosti, způsobilé vésti k vyjevení zločinu nebo k vypátrání jeho pachatele, zůstaly

utajeny před vrchností, která po zločinu nebo jeho pachateli pátrá, jímž tedy dochází již vnějšího výrazu snaha, by vrchnosti překaženo neb aspoň stíženo bylo nabytí vědomosti o oněch okolnostech. Není sice pojem »tajení pŕtahů« omezen pouze na činy podniknuté přímo vůči pátrající vrchnosti, spadají však pod něj jen takové činy, jimiž oním způsobem má býti křižováno usilování vrchnosti o objevení zločinu nebo vypátrání jeho pachatele.

Podle rozhodovacích důvodů napadeného rozsudku vyšlo sice na jevo, že tehdy, když četnický strážmistr Bohdan K. onu krádež v dílnách vyšetřoval, o ní se skladníkem Františkem Š-ou mluvil a vůči němu při této příležitosti prohlásil, že krádež vyjde již asi na druhý den na jevo, byl obžalovaným S-em viděn a snad i jeho rozhovor obcházejícím S-em slyšen. V takto zjištěných skutečnostech neshledal však nalézací soud právem skutkové podstaty zločinu podle § 214 tr. zák., neboť ony s hlediska nastíněných právních úvah zřejmě nejsou s to, by nahradily pojmový předpoklad řečené skutkové podstaty, jímž je určitý p o s i t i v n í čin, směřující k zatajení pŕtahů zločinu nebo jeho pachatele před pátrající vrchností. Tím méně odpovídá témuž zákonnému pojmu onen čin obžalovaného, jenž byl skutkové podstatě zločinu podle § 214 tr. zák. podřaden napadeným rozsudkem. Čin ten, přijetí určité peněžité částky za mlčení od pachatele zločinu a ponechání si jí, mohl by sám o sobě míti snad význam jako projev jeho odhodlání, ony jemu známé pŕtahy zločinné krádeže, spáchané G-em po případě i vůči pátrající vrchnosti zatajiti, nikoli však již jako samo tajení pŕtahů těch ve smyslu § 214 tr. zák., to tím méně, když podle rozsudkového zjištění obžalovaný S. následujícího dne věc ohlásil, totiž přijetí peněz od G-a, byť ne přímo u vrchnosti, přece však ve skladišti dráhy, ať již z pohnutky jakékoliv, a takto podle závěru samotného rozsudku oznámil krádež spáchanou G-em. Bylo proto rozsudek ve výroku, jímž byl obžalovaný Ferdinand S. uznán vinným zločinem podle §§ 211, 214 tr. zák., jakož i ve výroku o trestu a výrocích souvisejících zrušiti jako zmatečný podle čí. 9 a) § 281 tr. ř., zároveň vzhledem k tomu, že skutek tohoto obžalovaného, zjištěný rozsudkem, nezakládá ani skutkové podstaty kteréhokoli jiného trestného činu, uznati podle § 288 čí. 3 tr. ř. právem, že se stěžovatel z obžaloby podle § 259 čí. 3 tr. ř. sprostŕuje. Stalo se tak použitím předpisu § 290 tr. ř., neboť zmateční stížnost obžalovaného rozsudek v onom směru nenapadá. Dovolává se číselně důvodů zmatečnosti čí. 5, 9 b) 10 a 11. § 281 tr. ř., neuplatňuje jich však největší částí svých podrobných vývodů způsobem, jenž by vyhovoval zákonu, zejména, pokud jde o důvody hmotněprávní zmatečnosti čí. 9 b) a 10, předpisu § 288 čí. 3 tr. ř., neboť se v nich dovolává takových skutečností, jichž rozsudek buď vůbec nezjišťuje nebo které jsou v přímém rozporu s jeho skutkovými zjištěními, ony námitky pak, které nejsou stíženy těmito vadami, jsou právně bezpodstatny.

Čís. 2599.

»Shluknutím« (§ 283 tr. zák.) jest seskupení se většího počtu lidí, jež jest podle své povahy způsobilým ohroziti veřejný klid a pořádek.